HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

8 octombrie 2008 *

În cauza T-51/07,

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, cu sediul în St. Andrä im Lavanttal (Austria), reprezentată de U. Schrömbges și O. Wenzlaff, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de doamna A. Alcover San Pedro și de domnul S. Schønberg, în calitate de agenți, asistați de B. Wägenbaur, avocat,

pârâtă,

având ca obiect cererea de anulare în parte a Deciziei C (2006) 5789 final a Comisiei din 4 decembrie 2006,

* Limba de procedură: germana.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a opta),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro, președinte, domnii N. Wahl și A. Dittrich (raportor), judecători,

grefier: doamna K. Andová, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 aprilie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Reclamanta contestă Decizia C (2006) 5789 final a Comisiei din 4 decembrie 2006 (denumită în continuare „decizia atacată") adresată Republicii Austria, în măsura în care Comisia indică în cuprinsul acesteia, pe de o parte, că trebuie să se recurgă la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor la import în valoare de 110 937,60 euro, datorate de reclamantă, Agrar-Invest-Tatschl GmbH, pentru importul de zahăr provenind din Croația și, pe de altă parte, că remiterea acestor taxe nu este justificată.

Cadrul juridic

2 Articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „CVC"), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2000 (JO L 311, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 13, p. 12), prevede:

„Cu excepția cazurilor menționate la articolul 217 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf, înscrierea ulterioară în evidența contabilă nu este posibilă în cazul în care:

(a) […]

(b) valoarea drepturilor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale care nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând la rândul lui de bună credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

În cazul în care se stabilește statutul preferențial al mărfurilor pe baza unui sistem de cooperare administrativă care implică autoritățile unei țări terțe, dacă eliberarea unui certificat de către aceste autorități se dovedește incorectă, aceasta constituie o eroare care n-ar fi putut fi detectată în mod rezonabil în sensul primului paragraf.

Cu toate acestea, eliberarea unui certificat incorect nu constituie o eroare în cazul în care certificatul se bazează pe prezentarea incorectă a faptelor de către exportator, cu excepția cazului în care, mai ales, este evident că autoritățile care au eliberat certificatul au știut sau ar fi trebuit să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile prevăzute pentru a beneficia de tratamentul preferențial.

Se poate invoca buna-credință a debitorului atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate.

Cu toate acestea, debitorul nu poate invoca buna-credință dacă Comisia Europeană a publicat în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* un aviz în care semnalează că există suspiciuni întemeiate în ceea ce privește aplicarea corectă a regimului preferențial de către țara beneficiară."

3 Articolul 239 din CVC are următorul cuprins:

„(1) Drepturile de import sau export se pot rambursa sau remite în alte situații decât cele menționate la articolele 236, 237 și 238:

— care urmează a fi stabilite în conformitate cu procedura comitetului;

— care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului. Rambursarea sau remiterea poate fi făcută în condiții speciale.

(2) Drepturile se rambursează sau se remit pe motivele menționate la alineatul (1) în urma depunerii unei cereri la biroul vamal corespunzător în termen de douăsprezece luni de la data la care valoarea drepturilor a fost comunicată debitorului."

Situația de fapt

4 Reclamanta este o întreprindere austriacă specializată în comercializarea de produse agricole. Între 20 septembrie 2001 și 8 august 2002, aceasta a realizat 76 de operațiuni de import de zahăr provenind din Croația. Importurile nr. 1-67 nu fac obiectul prezentei acțiuni. Litigiul privește numai înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor la import pentru nouă operațiuni de import, nr. 68-76 (denumite în continuare „importurile în litigiu"), precum și remiterea care li s-ar putea aplica. Aceste importuri au avut loc între 1 iulie și 8 august 2002.

5 Importurile în litigiu au fost efectuate în temeiul „Acordului interimar privind comerțul și aspectele legate de comerț între Comunitatea Europeană, pe de o parte, și Republica Croația, pe de altă parte" (JO 2001, L 330, p. 3, denumit în continuare „acordul interimar"). Acest acord prevede, printre altele, un tratament preferențial al zahărului provenind din Croația, cu condiția ca autoritățile croate să emită un certificat de

circulație a mărfurilor EUR.1 (denumit în continuare „certificatul EUR.1”), care trebuie prezentat autorităților vamale ale țării importatoare.

6 La 2 aprilie 2002, Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF) a informat Comisia că există suspiciuni de utilizare a unor certificate de origine false cu privire la importurile preferențiale de zahăr provenind din anumite țări din regiunea Balcanilor Occidentali.

7 Prin intermediul unui „aviz către importatori” (JO 2002, C 152, p. 14), Comisia a anunțat, la 26 iunie 2002, că exista o suspiciune întemeiată cu privire la aplicarea corectă a regimurilor preferențiale acordate zahărului provenind, printre altele, din Croația. Comisia a arătat de asemenea că importurile preferențiale de zahăr provenind din Croația și din țările din Balcani au crescut în mod considerabil, în condițiile în care țările respective au acuzat recent un deficit al producției de zahăr. Comisia invita, așadar, operatorii comunitari să ia toate măsurile de precauție care se impun, dat fiind că punerea în liberă circulație a mărfurilor respective putea genera o datorie vamală și putea fi la originea unei fraude care aduce atingere intereselor financiare ale Comunității.

8 Totalitatea importurilor în litigiu a avut loc după publicarea acestui aviz în Jurnalul Oficial.

9 La cererea administrației vamale austriece, autoritățile vamale croate au efectuat, între 23 iulie 2002 și 16 septembrie 2003, un control *a posteriori* al certificatelor EUR.1 prezentate de reclamantă pentru importurile în litigiu, astfel cum prevede articolul 32 din Protocolul nr. 4 la acordul interimar.

10 În urma acestor controale, administrația vamală croată a confirmat, la 18 februarie 2003, autenticitatea și exactitatea certificatelor EUR.1 eliberate pentru importurile în litigiu nr. 68-72 și, la 16 septembrie 2003, autenticitatea și exactitatea certificatelor pentru importurile în litigiu nr. 73-76.

11 După publicarea avizului către importatori, OLAF a analizat, în Grecia, zahărul de origine așa-zis croată și a descoperit că era compus dintr-un amestec de zahăr din sfeclă și de zahăr din trestie, ceea ce excludea orice posibilitate a originii croate. La 28 octombrie 2002, OLAF a informat statele membre cu privire la acest lucru.

12 În iunie 2003, OLAF a anchetat la sediul producătorului de zahăr croat IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. și a constatat că această întreprindere, de la care reclamanta cumpărase zahăr, utiliza pentru producția sa și zahăr din trestie importat, fără a fi posibilă deosebirea diferitelor loturi de zahăr unele de altele.

13 Autoritățile croate au retras atunci toate certificatele EUR.1 eliberate între 14 septembrie 2001 și 17 septembrie 2002. La 30 iunie 2004, autoritățile austriece au informat importatorii în cauză cu privire la revocarea certificatelor.

14 În urma acestei revocări, autoritatea vamală competentă din Austria a adresat reclamantei, la 9 august 2004, o înștiințare de plată în vederea recuperării ulterioare a sumei de 916 807,21 euro.

15 Reclamanta a formulat o acțiune împotriva acestei decizii în fața instanței austriece competente și a solicitat, în conformitate cu articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, neînscrierea ulterioară în evidența contabilă a valorii taxelor menționate în înștiințarea de plată și, în subsidiar, în temeiul articolului 239 din CVC, remiterea acestora.

16 Prin scrisoarea din 1 iunie 2005, Republica Austria a solicitat Comisiei să decidă, în temeiul articolelor citate anterior, dacă se justifică, în cazul reclamantei, renunțarea la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a valorii taxelor la import și, în subsidiar, să decidă dacă se justifică remiterea acestor taxe.

17 În decizia atacată, Comisia a arătat că se impune să se renunțe la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor pentru importurile nr. 1-67, dar a refuzat să accepte o astfel de renunțare, precum și acordarea unei remiteri pentru importurile în litigiu, și anume pentru un total de 110 937,60 euro.

18 În esență, Comisia a arătat că autoritățile competente croate știau sau, cel puțin, ar fi trebuit în mod rezonabil să știe că mărfurile nu îndeplineau condițiile impuse pentru a putea beneficia de tratamentul preferențial prevăzut de acordul interimar și că, prin urmare, acestea au comis o eroare în sensul articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC. Totuși, având în vedere că la 26 iunie 2002 fusese publicat un aviz către importatori, reclamanta nu putea invoca, potrivit Comisiei, buna sa credință în ceea ce privește importurile realizate după această dată. Faptul că autoritățile croate au confirmat validitatea anumitor certificate EUR.1 după publicarea avizului nu ar fi pertinent în această privință. Într-adevăr, la momentul la care a realizat importurile în litigiu, reclamanta cunoștea, potrivit Comisiei, riscurile pe care și le asuma, iar confirmarea validității certificatelor în cauză nu îi putea conferi *a posteriori* o încredere legitimă, sub sancțiunea lipsirii de orice sens a articolului 220 alineatul (2) litera (b) al cincilea paragraf din CVC.

Procedura și concluziile părților

19 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 22 februarie 2007, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

20 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a opta) a decis deschiderea procedurii orale.

21 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 2 aprilie 2008.

22 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea articolului 1 alineatul (2) și a articolului 1 alineatul (3) din decizia atacată;

— să oblige Comisia să decidă că nu se impune înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor la import în valoare de 110 937,60 euro privind importurile în litigiu;

— în subsidiar la al doilea capăt de cerere, să oblige Comisia să decidă efectuarea remiterii taxelor la import în valoare de 110 937,60 euro privind importurile în litigiu.

23 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

24 În susținerea acțiunii sale, reclamanta invocă în esență că decizia atacată încalcă articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC și articolul 239 din CVC, în măsura în care Comisia a refuzat cererea privind neînscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor la import privind importurile în litigiu și/sau remiterea acestor taxe.

Cu privire la admisibilitatea celui de al doilea și a celui de al treilea capăt de cerere

Argumentele părților

25 Fără a invoca în mod formal o excepție de inadmisibilitate, Comisia arată că nu îi revine instanței comunitare, în cadrul controlului de legalitate pe care îl efectuează, sarcina de a adresa somații organelor sau instituțiilor sau de a se substitui acestora. Prin urmare, al doilea și al treilea capăt de cerere, prin care se urmărește obligarea Comisiei la îndeplinirea anumitor acte, ar fi inadmisibile.

26 În cadrul ședinței, reclamanta a reiterat totuși concluziile sale arătând că, în speță, Comisia nu dispune de o putere discreționară și că, prin urmare, nu există niciun motiv

care să se opună ca Tribunalul, după constatarea nelegalității deciziei atacate, să oblige Comisia să adopte o decizie conformă concluziilor sale.

Aprecierea Tribunalului

27 Potrivit unei jurisprudențe consacrate, Tribunalul nu este competent să adreseze somații instituțiilor comunitare (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 9 iunie 1983, Verzyck/Comisia, 225/82, Rec., p. 1991, punctul 19, Ordonanța Tribunalului din 12 noiembrie 1996, SDDDA/Comisia, T-47/96, Rec., p. II-1559, punctul 45). Într-adevăr, conform articolului 231 CE, Tribunalul are numai posibilitatea de a anula actul atacat. Îi revine apoi instituției respective, în aplicarea articolului 233 CE, sarcina de a lua măsurile impuse de executarea hotărârii Tribunalului (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 24 ianuarie 1995, Ladbroke/Comisia, T-74/92, Rec., p. II-115, punctul 75, și Hotărârea Tribunalului din 9 septembrie 1999, UPS Europe/Comisia, T-127/98, Rec., p. II-2633, punctul 50).

28 În ceea ce privește argumentul întemeiat pe lipsa puterii discreționare a Comisiei, trebuie adăugat că această limitare a controlului de legalitate se aplică în toate domeniile contencioase în competența Tribunalului (Hotărârea Tribunalului din 12 iulie 2001, Mattila/Consiliul și Comisia, T-204/99, Rec., p. II-2265, punctul 26, confirmată prin Hotărârea Curții din 22 ianuarie 2004, Mattila/Consiliul și Comisia, C-353/01 P, Rec., p. I-1073, punctul 15).

29 Prin urmare, al doilea și al treilea capăt de cerere sunt inadmisibile.

Cu privire la înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor la import

Argumentele părților

30 Reclamanta arată că, potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, nu trebuie înscrise ulterior în evidența contabilă taxe la import atunci când, în primul rând, valoarea taxelor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale, când, în al doilea rând, eroarea nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor, acesta acționând, în ceea ce îl privește, cu bună-credință, și, în al treilea rând, când au fost respectate toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

31 În speță, întrebarea pertinentă ar fi aceea dacă publicarea avizului către importatori în Jurnalul Oficial la 26 iunie 2002 a înlăturat buna-credință a reclamantei cu privire la autenticitatea și la exactitatea certificatelor EUR.1 prezentate pentru importurile în litigiu.

32 În opinia reclamantei, Comisia ignoră faptul că autoritățile vamale austriece au solicitat omologilor lor croați efectuarea unor controale după publicarea avizului către importatori și chiar în temeiul acestei publicări cu privire la toate certificatele EUR.1 prezentate pentru importurile în litigiu.

33 Prin urmare, buna-credință a reclamantei nu ar privi autenticitatea și exactitatea certificatelor EUR.1 eliberate pentru importurile în litigiu. Buna-credință privind aceste elemente ar fi fost înlăturată de avizul către importatori. În schimb, aceasta nu ar fi fost înlăturată în ceea ce privește confirmarea *a posteriori* a certificatelor EUR.1 în urma

procedurii de control efectuate de către administrația vamală croată, care ar fi fost declanșată tocmai în temeiul avizului către importatori.

34 Într-adevăr, articolul 220 alineatul (2) litera (b) ultimul paragraf din CVC nu ar exclude în mod general buna-credință a debitorului în totalitate, ci ar exclude-o numai cu privire la autenticitatea și la exactitatea dovezilor de origine depuse cu ocazia importului de produse care beneficiază de un regim preferențial.

35 Or, în opinia reclamantei, dacă operatorul economic ia măsuri suplimentare în vederea asigurării autenticității și a exactității certificatului eliberat în scopul acordării unui tratament preferențial și dacă aceste măsuri au drept efect autenticitatea și exactitatea pe fond a certificatului, atunci buna sa credință este restabilită. Această bună-credință nu ar privi simplul certificat eliberat în scopul acordării unui tratament preferențial pe care îl prezentase inițial, ci acest certificat în legătură cu confirmarea *a posteriori* a validității și a exactității sale prin intermediul unui control care indică îndeplinirea condițiilor de eliberare a certificatului de origine.

36 În această privință, reclamanta face de asemenea trimitere la modul de redactare a avizului către importatori, care invita operatorii comunitari „să ia toate măsurile de precauție care se impun”. Comisia ar fi indicat astfel că certificatele inițiale în scop preferențial nu mai sunt valabile și că așteaptă ca operatorii economici să ia măsuri suplimentare pentru garantarea validității și a exactității acestora.

37 Prin urmare, după confirmarea autenticității și a exactității certificatelor în scop preferențial de către administrația vamală croată, buna-credință a operatorilor economici cu privire la autenticitatea și la exactitatea certificatelor menționate ar fi fost restabilită.

38 În replica sa, reclamanta precizează că, chiar dacă, în temeiul publicării avizului, aceasta nu era într-adevăr de bună-credință la momentul importurilor în litigiu, în speță contează procedura de control *a posteriori*, al cărei rezultat pozitiv permite restabilirea bunei sale credințe.

39 Comisia contestă argumentele reclamantei.

Aprecierea Tribunalului

40 Potrivit articolului 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, nu este necesară înscrierea ulterioară în evidența contabilă a taxelor rezultate dintr-o datorie vamală atunci când următoarele condiții sunt îndeplinite cumulativ (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 22 iunie 2006, Conseil général de la Vienne, C-419/04, Rec., p. I-419/04, Rec., p. I-5645, punctul 38 și jurisprudența citată):

— valoarea taxelor legal datorate nu a fost înscrisă în evidența contabilă ca urmare a unei erori din partea autorităților vamale;

— această eroare nu ar fi putut fi detectată în condiții rezonabile de către debitor;

— acesta din urmă a acționat cu bună-credință;

— au fost respectate toate dispozițiile prevăzute de legislația în vigoare în ceea ce privește declarația vamală.

41 În speță, părțile sunt în dezacord cu privire la condiția referitoare la buna-credință a reclamantei. Într-adevăr, ar putea fi exclus ca această condiție să fie îndeplinită ca urmare a efectului juridic al avizului către importatori.

42 În această privință, trebuie să se constate că modul de redactare a articolului 220 alineatul (2) litera (b) al cincilea paragraf din CVC este clar și univoc. Acesta prevede că debitorul nu poate invoca buna sa credință atunci când Comisia a publicat în Jurnalul Oficial un aviz către importatori care semnalează suspiciuni întemeiate și nu prevede posibilitatea debitorului de a demonstra buna sa credință luând măsuri suplimentare în vederea asigurării autenticității și a exactității certificatelor în scop preferențial. Această sintagmă a fost inclusă în CVC prin Regulamentul nr. 2700/2000, al cărui considerent (11) are următorul cuprins:

„Debitorul poate invoca buna sa credință atunci când poate demonstra că a depus toate diligențele, cu excepția cazului în care în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* se publică un aviz în care se semnalează că există suspiciuni întemeiate.”

43 În plus, astfel cum arată Comisia, excluderea absolută a bunei-credințe în cazul publicării unui aviz către importatori asigură un nivel de securitate juridică foarte ridicat.

44 Se impune constatarea că avizul către importatori nu conține în speță nicio trimitere la articolul 220 alineatul (2) litera (b) al cincilea paragraf din CVC și că nu este foarte explicit în privința consecințelor sale juridice. În special acesta nu precizează că publicarea sa determină imposibilitatea pentru importatori de a se prevala de buna lor credință. După ce a arătat că există o suspiciune întemeiată cu privire la aplicarea corectă a regimurilor preferențiale acordate zahărului provenind, printre altele, din Croația, Comisia constată numai că „[o]peratorii comunitari […] sunt, prin urmare, invitați să ia toate măsurile de precauție care se impun".

45 În cursul ședinței, Comisia a recunoscut că nu ar fi exclus ca, în circumstanțe excepționale, să poată fi obligată să își nuanțeze poziția cu privire la efectul absolut al unui aviz către importatori în cazul în care un operator economic ar arăta că, în urma publicării unui astfel de aviz, dar anterior importului, ar fi recurs la măsuri de verificare suplimentare care au confirmat originea mărfurilor.

46 Nu se impune totuși să se examineze dacă, și în ce condiții, o astfel de excepție ar fi posibilă, întrucât, în orice caz, reclamanta nu a acționat cu bună-credință în speță.

47 În replica sa, reclamanta recunoaște astfel explicit că, la momentul importurilor în litigiu, nu era de bună-credință în temeiul avizului către importatori. Desigur, aceasta arată că buna sa credință a fost „restabilită" prin confirmarea *a posteriori* a autenticității și a exactității certificatelor EUR.1 în urma procedurii de control efectuate de administrația vamală croată. Totuși, articolul 220 alineatul (2) litera (b) al patrulea paragraf din CVC prevede că debitorul nu poate invoca buna sa credință decât „atunci când acesta poate demonstra că, în timpul operațiunilor comerciale în cauză, a depus toate diligențele pentru a se asigura că toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate". Din această dispoziție rezultă că debitorul trebuie în mod imperativ să fi fost de bună-credință în perioada operațiunilor comerciale respective. Prin urmare, data determinantă pentru luarea în considerare a bunei-credințe a debitorului este data importului.

48 În înscrisurile sale, reclamanta nu a furnizat însă nicio informație cu privire la demersurile pe care le-ar fi întreprins înainte sau, cel târziu, la data fiecărui import în litigiu, în scopul de a se asigura, în sensul articolului 220 alineatul (2) litera (b) al patrulea paragraf din CVC, că – în pofida publicării avizului către importatori – toate condițiile pentru tratament preferențial au fost respectate.

49 Dimpotrivă, afirmând că buna sa credință fusese „restabilită" prin controalele *a posteriori*, reclamanta confirmă implicit că nu era de bună-credință până la momentul la care aceste controale *a posteriori* au afirmat autenticitatea și exactitatea certificatelor EUR.1 eliberate pentru importurile în litigiu, și anume timp de mai multe luni după efectuarea acestor importuri.

50 În măsura în care reclamanta arată că, în ceea ce privește buna sa credință cu privire la autenticitatea și la exactitatea certificatelor EUR.1 referitoare la importurile în litigiu, procedura de control *a posteriori,* și nu procedura de import inițială, este cea care contează, întrucât rezultatul său pozitiv ar permite „restabilirea" bunei sale credințe, este suficient să se constate că această afirmație nu are niciun temei în articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC.

51 Într-adevăr, chiar presupunând că reclamanta ar fi fost de bună-credință cu privire la rezultatul controalelor *a posteriori*, nu este mai puțin adevărat că nu era de bună-credință „în timpul operațiunilor comerciale în cauză". Or, reclamanta nu ar putea pretinde că buna sa credință ar fi fost într-un fel restabilită retroactiv în temeiul unor evenimente ulterioare importurilor menționate. De fapt, noțiunea de bună-credință „cu privire la autenticitatea și la exactitatea certificatelor preferențiale controlate și confirmate *a posteriori*" este lipsită de sens.

52 Prin urmare, cererea de anulare a articolului 1 alineatul (2) din decizia atacată trebuie respinsă.

Cu privire la refuzul de a acorda o remitere a taxelor la import

Argumentele părților

53 În ceea ce privește refuzul de a acorda remiterea ulterioară a taxelor vamale în temeiul articolului 239 din CVC, reclamanta face trimitere în cererea sa, și numai în cadrul celui de al treilea capăt de cerere, la „explicațiile precedente", fără a furniza precizări mai ample.

54 Potrivit Comisiei, condițiile de acordare a unei remiteri a taxelor la import, prevăzute la articolul 239 din CVC, se deosebesc de cele care figurează la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC. Totuși, în loc să demonstreze îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 239 din CVC, reclamanta ar face trimitere în mod global și fără explicații mai detaliate la argumentația sa cu privire la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC. Ar fi, așadar, îndoielnic ca, în privința acestui aspect, cererea sa să fie conformă cerințelor prevăzute la articolul 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. În orice caz, expunerea reclamantei nu ar fi concludentă, ceea ce ar fi suficient pentru a nu fi admisă, dat fiind că articolul 220 alineatul (2) și articolul 239 din CVC ar fi două dispoziții distincte, ale căror condiții de aplicare ar fi, așadar, de asemenea diferite.

Aprecierea Tribunalului

55 Trebuie arătat de la început că argumentele care pot fi invocate în susținerea celui de al treilea capăt de cerere, a cărui inadmisibilitate a fost constatată, ar fi de asemenea pertinente în cadrul primului capăt de cerere, întrucât vizează anularea articolului 1

alineatul (3) din decizia atacată, potrivit căruia remiterea taxelor la import în temeiul articolului 239 din CVC nu este justificată în speță.

56 Cu toate acestea, se impune constatarea că reclamanta nu motivează mai mult cererea sa. Aceasta se limitează la a face trimitere în cererea introductivă la explicațiile privind articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC. Nici în memoriul în replică, reclamanta nu aprofundează observațiile sale cu privire la acest aspect. În cadrul ședinței, aceasta a arătat că la fiecare import a avut loc o inspecție vamală. Reclamanta a afirmat că au fost prelevate eșantioane cu această ocazie și au fost trimise la serviciul austriac de verificare tehnică. În opinia reclamantei, serviciul a constatat că era vorba despre zahăr din sfeclă 100 %, confirmând astfel originea croată a zahărului.

57 Potrivit dispozițiilor articolului 48 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aceste ultime probe propuse nu ar putea fi totuși luate în considerare. Într-adevăr, dacă părțile pot, potrivit acestei dispoziții, să propună probe în susținerea afirmațiilor lor atât în cadrul replicii, cât și al duplicii, Tribunalul nu admite propunerea de probe ulterior duplicii decât în circumstanțe excepționale, și anume dacă autorul propunerii nu putea, înaintea încheierii procedurii scrise, să dispună de probele respective sau dacă probele propuse tardiv de adversarul său justifică completarea dosarului astfel încât să se asigure respectarea principiului contradictorialității (Hotărârea Tribunalului din 21 aprilie 2004, M/Curtea de Justiție, T-172/01, Rec., p. II-1075, punctul 44). În orice caz, articolul 48 alineatul (1) din Regulamentul de procedură prevede că părțile trebuie să indice motivele care au determinat întârzierea cu care s-au propus probele. Or, deși reclamanta a admis, în cadrul ședinței, că nu evocase aceste circumstanțe în procedura scrisă, aceasta nu a prezentat nicio justificare privind această întârziere. Prin urmare, aceste probe propuse nu pot fi luate în considerare.

58 În ceea ce privește trimiterea făcută în cererea introductivă la explicațiile privind articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC, trebuie arătat că, deși este adevărat că această dispoziție urmărește același scop ca articolul 239 din CVC, cele două dispoziții nu coincid. Într-adevăr, primul articol are o finalitate mai restrânsă decât al doilea, în măsura în care are drept unic obiectiv protejarea încrederii legitime a debitorului cu privire la temeinicia tuturor elementelor care intervin în decizia de a efectua sau de a nu

efectua înscrierea ulterioară în evidențele contabile a taxelor vamale. În schimb, articolul 239 din CVC constituie o clauză generală de echitate (a se vedea în acest sens, în ceea ce privește dispozițiile echivalente în vigoare la momentul respectiv, Hotărârea Curții din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții, C-153/94 și C-204/94, Rec., p. I-2465, punctul 87, Hotărârea Tribunalului din 19 februarie 1998, Eyckeler & Malt/Comisia, T-42/96, Rec., p. II-401, punctele 136-139).

59 Prin urmare, articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC și articolul 239 din CVC sunt două dispoziții distincte, ale căror criterii de aplicare sunt diferite. În aceste împrejurări, în aplicarea articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură, reclamanta nu se poate limita să facă trimitere la explicațiile referitoare la articolul 220 alineatul (2) litera (b) din CVC în scopul de a-și susține concluziile privind articolul 239 din CVC.

60 Rezultă că cererea de anulare a articolului 1 alineatul (3) din decizia atacată trebuie respinsă ca inadmisibilă.

61 Întrucât niciunul dintre motive nu a fost admis, acțiunea trebuie respinsă în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

62 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Agrar-Invest-Tatschl GmbH la plata cheltuielilor de judecată.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 octombrie 2008.

Grefier Președinte

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro